1

Ніч темна, олив'яна, зимна, люта, чорна,
лиш вітер обертає хмар важенні жорна.
Лиш срібна смерть іде в садиби на жнива,
й кугикає кугач, лулукає сова.
Мов кінь, в розгоні вихор перед прямом брами
стає, й скрегочуть ланцюги й дубові трами.[47]
Та рвучий подув торсає похмуру тінь,
що сволоком втекти не хоче в далечінь.
Як сяйво місяця з-за хмари піднеслось,
бач: перед брамою стоїть самітний хтось.

2

"Незнаний приятелю мій, навіщо ждеш,
задивлений в покрівлю хмурих, сивих веж?
Навіщо неспокійний зір підносиш зчаста?"
"Я жду, бо замкнене за брамою є щастя".
"Як довго, гей, як довго, сірий друже, ждеш?
Чи день, чи два, чи три, чи, може, тиждень теж?"
"Не тямлю вже, як довго; від безвічних літ,
вже відколи колишеться на осі світ".
"Скажи твоє імення, брате мій, що ждеш
так довго, довго, цілий вік безмеж,
що навіть згорбилась тобі з утоми спина.
Скажи твоє ім'я!" – "Моє ім'я… людина".